

Het verborgen verdriet van een miskraam

Ze was veertig, single en werd zwanger. Dat 'foutje' moest zo snel mogelijk hersteld, maar toen Leonie van Mierlo de baby besloot te houden, sloeg het noodlot toe en kreeg ze een miskraam. Ze schreef er een boek over.

MARIEKE MONDEN

Op 16 december zou Flokje – zoetsje de baby in je buik noemde – jarig zijn geweest.

"Ja, het is nu precies twee jaar geleden dat ik was uitgerekend."

Ja raakte als single zwanger en maakte ze snel een afspraak voor een abortus bij de Rutgerstichting. Iken de natuur hebben een foutje gemaakt dat zo snel mogelijk moest worden opgelost, schreef je.

"Vanuit een rationele reflex bedacht ik, zonder ook maar enig contact met mijn gevoel te maken, dat dit kind niet kon komen. Want er was geen ideale situatie met een goede relatie, iets waar ik wel altijd van gedroomd had. Ik raakte volledig in paniek."

Daarna bedacht je je. Je deed een aantal spirituele oefeningen en besloot: dit kind mag blijven. Je zou alleen moeder worden.

"Het waren dagen van enorme twijfel en overdenking. Ik kwam erachter dat ik het kindje toch wel heel erg graag wilde. Ik probeerde nog te kijken of er ruimte zou zijn om haar – ik dacht dat het een meisje zou zijn – in co-ouderschap op te voeden met de biologische vader, maar die was totaal afwijzend. En toen besloot ik het alleen te doen en ik was heel gelukkig. Ik zag beelden van hoe wij later samen zouden zijn, verzon al namen."

Meer tijdens de twaalf wekencho bleek het helemaal mis te zijn. Je kreeg verschrikkelijk nieuws: het kindje leefde niet meer. Al bij zes weken was de ontwikkeling gestopt, bleek achteraf.

"Dat was eigenlijk niet zo'n grote klap als het bericht dat het hartje

het niet meer deed. De dag na de allereerste echografie bij de Rutgerstichting klopte het waarschijnlijk al niet meer. Dus die hele periode van zwanger zijn, mijmeren over een naam, kindje opgeven bij de crèche, leek opeens een grote illusie. Onzijn natuurlijk, want het kindje is er echt geweest, maar zo voelde het."

Waarom heb je het boek geschreven? "Ik vertelde, zo ongeveer al bij de bakker dat ik zwanger was. Dus toen het misging, moest ik het ook iedereen wel vertellen! En toen kwamen de verhalen van anderen los, veel mensen bleken een miskraam te hebben meegemaakt. Zelfs bij vriendinnen van wie ik het nooit heb geweten. Toen dat hi ik dit verhaal moet verteld worden. Ook omdat ik zelf veel behoefte aan zo'n

'Ik dacht: dit verhaal moet verteld worden'

boek had gehad en het niet kon vinden. Ik heb een kindje verloren, maar er is een boek geboren."

"En ik schreef het ook een klein beetje voor de medische wetenschap. Ik zou zo ook graag in gesprek rake met artsen over de mogelijkheden zo'n moeilijke boodschap anders te vertellen dan iemand even een folder in de hand te drukken."

Je geeft het voorbeeld van de gynaecoloog die na de curettage (het onder necrose weghalen van de overleden foetus, red.) vrolijk roept: 'even twee

weken wachten met de seks en dan gewoon nog een keer proberen'. "Ja, ongevoelig. Ik riep haar nog vanuit dat bed, maar kennelijk niet hard genoeg. Ik had op dat moment het liefst aan haar willen trekken en vertellen wat die opmerking met mij deed."

De verloskundige die je niet eens in haar praktijk heeft gezien, maar wilt meeleven reggeert als je haar belt, geeft je spontaan een bos bloemen. "De gedachte dat ik haar zelfs 's nachts mocht bellen. Ik moest er gewoon van huiltien. Ik voelde mij zo alleen en angstig."

"Voor een deel zal het bij die artsen gewoon onwetendheid zijn. En ik denk ook dat mensen die dit vaak kiezen, fysiologische professionals zijn, maar niet altijd even sterke voelers. Misschien voor een deel uit zelfbehoud, maar toch. Je kunt emoties ultiem en meeleven zonder je professionelliteit te verliezen."

Toen bij de echo na drie maanden blijkt dat het mis was gegaan, was je totaal overonderd. Je had absoluut geen rekening gehouden met een miskraam. Was dat niet wat naïef? "Misschien, maar het voelde echt als zo'n godswonder dat ik als veertigjarige single zwanger was. Ik had vriendinnen met relaties die wel wilden, maar bij wie het maar niet lukte. Ik had echt het gevoel: dit zijn engelen, dit moet zo zijn."

"En dan nog: waarom kunnen die medici ook niet gewoon van tevoren zeggen: 'U krijgt een echo, de kans bestaat dat de baby niet meer leeft?' Iedereen heeft het over Down, vlokentest, vruchtwaterpunctie, maar niet over de mogelijkheid dat het hartje gewoon niet meer klopt."

Leonie van Mierlo: 'Ik zou zo ook graag in gesprek raken met artsen over de mogelijkheden zo'n moeilijke boodschap anders te vertellen dan iemand even een folder in de hand te drukken.'

FOTO: JANNY VAN BEEK

Je verwondert je achteraf ook over de hoge kans dat een zwangerschap op een miskraam uitloopt. Dat gebrek aan kennis is misschien wel typerend voor ons. Ideaal dat alles maar maakbaar is.

"We gaan eraan voorbij dat het een groot wonder is dat het zo vaak goed gaat. Al die vrouwen met ivf, icsi, mannen met traag zaad. Steilen bij wie het niet lukt zwanger te raken. Daar hoor je toch maar weinig over."

"Het is jammer dat wij vrouwen onderling zo weinig onze ervaringen met verkeerd gelopen zwangerschappen delen. Daardoor kunnen we elkaar ook niet goed steunen in dit soort kwesties. Ik heb mij kwetsbaar opgesteld door mijn ervaringen op papier te zetten, maar ik merk ook dat het anderen weer

helpt te openbaren wat zij meegemaakt hebben."

Weerom heb je jezelf in het boek Nikki genoemd en het marketingbedrijf waar je zou werken verzonnen?

"Ik wilde het als roman schrijven. Persoonlijke verhalen zijn niet altijd het best geschreven, daarom wilde ik afstand bewaren. Er zijn fictieve personages, namen en situaties zijn veranderd. Ik wilde langs mijzelf het verhaal vertellen."

Had je later nog geprobeerd op een andere manier moeder te worden? "Een maand of vijf ben ik dat terrein gaan verkennen. Bij de spermabank, bij een bevriende homo die ook kinderen wilde, maar ik kwam erachter dat ik dat toch niet wilde. Ik zou nog steeds graag een kind

willen, maar eigenlijk ook nog steeds alleen in een stabiele relatie. En die is er niet."

Heeft deze ervaring je leven voor altijd veranderd?

"Absoluut. Op het moment dat je zulk groot verdriet met anderen kunt delen, verdiepen de relaties met die mensen zich. En ik kan steeds beter om hulp vragen, iets wat ik vroeger slecht kon."

"Ik zweepte ook oogal met *The Secret*, het idee dat je je leven kunt sturen. Maar achteraf bezien weet je soms niet wat je moet wensen of wat het beste voor je is. Ik ben heel dankbaar dat ik weet hoe het is zwanger te zijn, dat ik dat samen zijn even heb gevoeld. Ook al heb ik nooit gewenst dat het zo zou eindigen, toch heb ik nu meer dan ooit

het gevoel dat ik het leven leid dat voor mij bestemd is."

Denk je nog vaak aan de datum waarop je uitgerekend zou zijn?

"Soms. Maar ik heb er nu eigenlijk niet zo veel emoties meer bij. Door zelf de beslissing te nemen geen pogingen meer te doen zwanger te worden en het afscheidsrueel dat ik heb uitgevoerd – ik stroomde briefjes voor haar samen met een rouwuit over, de Nieuwe Meest – heb ik het verdriet een plek kunnen geven."

"Ik word volgende maand 43. De kans dat ik binnen een relatie een kind krijg, is klein. Ik zou het nog steeds mooi vinden, maar ik kan ook aanvaarden dat het niet gebeurt."

Leonie van Mierlo, *Uitverwachting* Uitgeverij Truthanddate, €17,95.

'Niemand praat over de mogelijkheid dat het hartje niet klopt'